

Τ Ο Μ Ι Σ Ο Σ

Τρι τρεις γερόντοι, άχώριστοι κρασοπατέρες και συντρόφοι του παλιού καιρού, άφήκανε στη μέση την κηδεία και μπήκανε στην ταβέρνα.

Θυμωμένοι μοιάζανε, κ' ίσως ήταν διψασμένοι μοναχά. Όρθοι προσμένανε να φτάση ή έρημη *μισή*, που άργοϋσε· κι άμα την είδανε γιομάτη, ήσυχα καθήσανε. Και καλό τέλος τώρα!

Άπο τους τρεις ό ένας ήταν ό πειό σκυθρωπός. Ό άλλος κερνούσε σιωπηλός, κι ό τρίτος έφλυαροϋσε. Έκανε και τον άστεϊο άκαιρα. "Ηθελε να πειράξει τον άλλον, τό σκουντούφλη. "Ηξερε την άδυναμία του, τό μίσος πουχε για τό μακαρίτη. Κ' έλεγε, έλεγε :

— Κηδεία, μωρέ παιδιά, κι αυτή. Μητε και βασιληās. Δέ θα ματαγίνη τέτοιο ξόδι. "Επρεπε κ' ήμεις να πάμε ίσα με τον τάφο του... Άμαρτία, γέρο Καρτέρη, που δέν τον άνασπάστηκες τό Ναύαρχο — κ' έμεις τό ίδιο. Μα πώς να τονέ ζύγωνε κανείς; Τόσοι έπίσημοι, χιλιάδες κόσμος! "Ετσι πεθαίνουνε, Καρτέρη· όχι, αν θέλεις, πέθανε και σύ. Δέ λές πώς ψοφοζήs, όχι να συλλογίζεται και καλό θάνατο. "Ητανε τυχερός εκείνος στη ζωή του, και στο θανάτό του τυχερός!

Που λές, έσύ (έλεγε στον άλλον) ό γέρος άπ' έδω ήτανε με τό μακαρίτη στον πόλεμο μαζί. Συντρόφοι στο μπουρλότο, άμα κάψανε την Καπετάνα στη Χιό. Συντρόφοι και στην Τένεδο, και που; Όλουθε! Τουτος ήτανε πειό παλληκάρη, μά τί βγήκε; Σύνταξη είκοσι δραχμές, και ψόφα! Ό άλλος, ναύαρχος, ψηλός, τρανός, ύπουργός, κ' έχει ό Θεός! Γιομάτος δόξες, πλούτη! Πέθανε. "Αν θέλεις, πέθανε και σύ, Καρτέρη! Πόσες φορές δέν τουγραψες, αναφορές δέν τουκαμες, στην έφημερίδα διατριβές; «Θυμήσου! Έσύ είσ' έσύ, κ' έγώ είμ' ό Καρτέρης.

“Όλα τὰ λησιμόνησες. Σ’ ἐμένα ὅλα τὰ χρωστᾶς! Ἐσὺ μὲ τὰ χρυσᾶ, τὰ διάπλατα γαλόνια! Κ’ ἐγὼ κελευτῆς!»

Φαντάσου ὅμως νᾶρχονταν ἀλλοιῶς τὰ πράγματα, νᾶσουν ἐσὺ αὐτός. Νᾶχες τῆς δόξης του καὶ τὰ καλά του. Πόσο θὰ καμάρωνες! Κι’ οὔτε θὰ τὸν καταδεχόσουνα τὸν ἑαυτό σου — τὸν ἄλλον πὰ νὰ πῆ. Φαντάσου τὴν κηδεῖα σου. Ὁ βασιλεῖς θάρχότανε νὰ σε φιλήσῃ μὲς’ στὴ κάσα. Κ’ ἐκεῖνος θάταν ἀπ’ ὧξω,

(... Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὁ ἓνας ἦταν ὁ πιὸ σκυθρωπός· ὁ ἄλλος κερνοῦσε σιωπηλός, κι’ ὁ τρίτος ἐφλυαροῦσε...)*

κακομοίρης, καὶ κανένας δὲ θὰ τὸν ἐπρόσεχε. Κ’ ἐσένα χιλιάδες κόσμος θὰ σε τριγυρίζανε. Κ’ ἐσύ, καμαρωτός, βαρὺς — θὰ τῶθελες;

Ἔλεγε πονηρά, κ’ ἔβλεπε τὸν Καρτέρη. Αὐτὸς ἄκουγε βαρυπρόσωπος καὶ κακοκαρδισμένος, ἢ δὲν ἄκουγε καθόλου. Τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου ὁ θάνατος τὸν εἶχε φαρμακώσει.

Ἀμίλητος κύταζε μπροστά του. Τὸ κρασί δὲν τ’ ἄγγιξε καθόλου. Καμμιὰν ἀπόκριση δὲν ἔδωκε στοῦ φίλου τὰ πειράγματα. Πέρασε κᾶμποση ὥρα. Κι’ ἄξαφνα, ὀρθὸς σηκώθηκε, καὶ φώναξε μιλώντας μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Γιατί ὄχι, βρέ; Δὲ θὰ τ’ ἄξιζες; Πὲς τὴν ἀλήθεια, δὲ θὰ τ’ ἄξιζες;

* ΣΗΜ.— Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐφιλοτεχνήθη χάριν τοῦ διηγήματος ὑπὸ τῆς κυρίας Θαλαίας Φλωρᾶ-Καραβία.

— Βρὲ κουτέ, τοῦ λέει ὁ ἄλλος τότε, ἂν ἦσουν πεθαμμένος, θὰ τὸ τραβοῦσες τώρα τὸ κρασάκι σου μετὴν παρέα σου; Μ' αὐτὸ τὸ βάρσαμο γίνεσαι καὶ ναύαρχος, καὶ βασιληῆς καὶ ὄ,τι θέλεις.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε τὸ κανόνι νὰ βροντᾷ. Ὁ ναύαρχος κατέβαινε στὸν τάφο του.

Ὁ γέρο Καρτέρης, ἔδωκε μιὰ στὸ ποτῆρι καὶ τὸ σύντριψε στὸ πάτωμα.

Κ' ἔφυγε ἀμάλαχος κι' ἀμείλιχος γιὰ τὸ νεκρὸ.

(1912)

ΙΩ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

[Ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ γνωστὸς ἀνὰ τὸ Ἑλληνικὸν δημοσιογράφος καὶ ποιητὴς κ. Γεώργιος Μολφέτας εἶνε παλαιὸς τοῦ Ἑβδομαθίου γνῶριμος καὶ συνεργάτης. Ἀπὸ εἰκοσαετίας περιποῦ ἐκδίδει ἐν Ἀργυροστολίῳ τὸ «Ζιζάνιον», ἔμμετρον κυρίως σατυρικὸν φύλλον, εἰς τὸ ὁποῖον πρόσωπα καὶ πράγματα, ζητήματα

τῆς ἡμέρας, ἐπίκαιρα γεγονότα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ παρελαύνουν καὶ ἀναζοῦν εἰς στίχους παιγνιώδεις καὶ χαριτωμένους, πλήρεις χιούμορ καὶ λεπτῆς εἰρωνείας. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, μὲ τὸ τοπικὸν τῆς νήσου γλωσσικὸν ἰδίωμα, μᾶς ὑπενθυμίζουν τὸν θαυμάσιον Λασκαράτον. Ἡ σάτυρα καὶ τὸ σκῶμμα του

εἶνε εὐγενικὰ καὶ ἀχολα, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ «Ρωμηοῦ» τοῦ Σουρη. Διὰ τοῦτο τὸ «Ζιζάνιον» εἶνε ἰδιαιτέρως ἀγαπητὸν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Κεφαλλήνας].

Ο Ρ Κ Ο Ι

ΝΗΕ βροῖσκει ἓνας νὰ μοῦ πῆ μὲ τρέμοντα τὰ χεῖλη,
πῶς βλέπει τὴν κυρία του σὰν νάχη *ἐξοκειλεῖ*,
καὶ μάλιστα πῶς κάποιονε σὶ τὸ σπῆτι του τὸν βλέπει
εἰς ὥρας ποῦ τὸ Σύνταγμα ποσῶς δὲν ἐπιτρέπει...

Κ' ἐγὼ σὰν φίλος τὴν ρωτῶ
μὲ ὕφος κάπως δυνατὸ;

Τὸν εἶδες; Εἶσαι βέβαιος περὶ τοῦ μὴ ἐντίμου;...

Κι' αὐτὸς ὁ βλάκας μ' ἀπαντᾷ: — Τὸν εἶδα σὴν τιμὴ μου!

Ο Κ Λ Η Ρ Ο Σ

Γυριζοντας Ρωσσίεσ καὶ Βλαχίεσ
ἔκαμ' ἓνα σωρὸ ἐπιτυχίεσ
μὲ βρωμοθήλυκα.